

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.220 van 10 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2008 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking 16 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker kwam op 17 februari 2007 toe op Belgisch grondgebied en diende op 19 februari 2007 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 12 maart 2007 een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis).

1.3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen besliste na dringend beroep op 7 mei 2007 dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. Op 7 september 2007 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. In beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nummer 3.670 van 14 november 2007 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermings-status. Het tegen dit arrest bij de Raad van State ingediende cassatieberoep werd bij beschikking nr. 2417 van 20 maart 2008 niet toelaatbaar verklaard.

1.6. Op 13 mei 2008 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de minister nam op 29 juli 2008 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13 quater). Verzoeker werd hiervan op de zelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving wat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft, vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. gestelde verzoek.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd;

“Overwegende dat betrokkene op 19/02/2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 14/11/2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 13/05/2008 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene twee faxen voorlegt betreffende verklaringen van het dorps hoofd van M. M. H. en van het dorps hoofd van K. omtrent de problemen die betrokkene zou hebben in zijn land van herkomst. Overwegende dat de problemen waar naar verwezen wordt en die betrokkene nog steeds zou hebben bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, reeds behandeld werden tijdens de procedure van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat beide verklaringen niet als een nieuwe elementen kunnen beschouwd worden daar het enkel om faxen gaat die geen enkele bewijswaarde hebben. Overwegende dat betrokkene verder geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van zijn vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

3.2. Onder het kopje *“Eerste middel: Schending van de motiveringsplicht”* voert verzoeker de schending aan *“van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht”*,

alsook de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Na een theoretisch betoog over de motiveringsplicht stelt verzoeker dat de formele motivering uiterst gebrekkig is aangezien de elementen die hij naar voren bracht duidelijk gestaafd waren en onmiskenbaar tot uiting brachten welke gevaren voor hem aanwezig zijn in zijn thuisland. Verzoeker vervolgt: *“door louter te verwijzen naar een vermoeden zonder dit op enige wijze te staven en zonder verdere verduidelijking waarom ongeloof wordt gehecht aan een feitenrelaas, wordt vanzelfsprekend de motiveringsplicht geschonden.”*

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag van 13 mei 2008 volgende documenten voorlegde:

- fax: beschrijving van het dorpshoofd dat betrokkene problemen heeft
- fax: beschrijving van het wijkhoofd dat betrokkene problemen heeft

Blijkens het administratief dossier legde verzoeker ter gelegenheid van zijn verhoor naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag met betrekking tot de nieuwe elementen volgende verklaring af:

“Ik heb om de 15-20 dagen telefonisch contact met mijn vader. Ik kwam zo te weten dat hij de familie waarmee we problemen heeft tot twee maal toe probeerde te benaderen voor onderhandelingen, maar zonder resultaat. Hij kreeg enkel te horen dat ze me nog steeds willen vermoorden.

Ik ben bang dat ze me ook zouden komen zoeken in een ander landsgedeelte, als ik zou terugkeren. Mijn familie is al twee keer verhuisd, maar ze vinden hen steeds en blijven hen lastig vallen.

Bovendien zijn er terroristen in andere landsgedeelten.

Ik kan niet terugkeren naar Irak. Ik zou er vermoord worden.

Op 11/06/2008 kreeg ik van mijn vader een fax met twee documenten. Het zijn verklaringen van het dorps hoofd van Muani Mohammed Hassan en van dorps hoofd van Khabat, de wijk waar we gewoond hebben.

Ik wens verder niets meer toe te voegen. (...)”

3.7. Na het onderzoek of de door verzoeker aangebrachte documenten als “nieuwe gegevens” in het licht van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd, besluit de gemachtigde van de minister “*dat beide verklaringen niet als (een) nieuwe elementen kunnen beschouwd worden daar het enkel om faxen gaat die geen enkele bewijswaarde hebben*”. Met betrekking tot verzoekers verklaringen omtrent het risico bij terugkeer stelt de bestreden beslissing “*dat de problemen waar naar verwezen wordt en die betrokkene nog steeds zou hebben bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, reeds behandeld werden tijdens de procedure van zijn eerste asielaanvraag*”. Verzoeker slaagt er, met zijn blote bewering dat de ingeroepen elementen gestaafd werden en zijn loutere verwijzing naar gevaren in zijn thuisland, niet in de motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen. Verzoeker blijft voorts in gebreke te verduidelijken welke passage uit de bestreden beslissing hij beoogt wanneer hij stelt dat de beslissing verwijst naar “*een vermoeden*”. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing. De Raad dient te besluiten dat de gemachtigde van de minister op grond van de door verzoeker aangebrachte gegevens niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam “*dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980*”.

Het eerste middel is ongegrond.

3.8. Onder het kopje *Tweede middel: ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij gedwongen terugkeer*” voert verzoeker een uitgebreid betoog over artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker overloopt de criteria van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), en komt, verwijzend naar de situatie in zijn land, tot het besluit dat hij aan al deze criteria voldoet en ziet daarin het bewijs dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou ondervinden in geval van gedwongen terugkeer.

3.9. Uit de bewoording van het “tweede middel” blijkt dat verzoeker een uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geeft, dat niet kan worden beschouwd als een middel. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet genomen is in toepassing van artikel 48/3, doch in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing omvat bijgevolg geen onderzoek naar de status van vluchteling, maar een onderzoek naar de vraag of de elementen die verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht als nieuwe gegevens kunnen worden aanzien in de zin van artikel 51/8 (zie punt 3.5.). Met zijn algemeen betoog over de situatie in zijn land van herkomst toont verzoeker niet aan dat de elementen die hij naar voor heeft gebracht als nieuwe gegevens moeten worden beschouwd.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3.10. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker verwijst naar zijn tweede middel en beweert dat de beslissing tot gevolg zal hebben dat hij aan *“mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer”* zal worden onderworpen. Verzoeker stelt dat de te zijnen aanzien genomen maatregel disproportioneel is ten aanzien van het beoogde doel.

3.11. De toetsing aan het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de minister niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. De Raad verwijst naar de in punt 1.4. bedoelde beslissing, naar het in punt 1.5. bedoelde arrest en naar de bespreking van de vorige middelen. Verzoeker levert geen enkel bewijs van het onheil waarvan hij beweert slachtoffer te zullen zijn. Bijgevolg kan ook geen disproportionaliteit met het doel van de maatregel, met name het vermijden van *ad infinitum* herhaalde asielaanvragen, worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3.12. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.